

Memoriale del Signore

Il memoriale di Nostro Signore

Maždaug prieš 3600 metų Izraelis gavo nurodymą paimti Paschos avinėlio kraują ir patepti juo savo namų durų staktas, tada įeiti į vidų ir ten praleisti likusią nakties dalį. Izraelitams duoti nurodymai buvo aiškūs ir jiems buvo lengva jų laikytis.

Tai nutiko ir mums, kai priėmėme Jėzų kaip savo asmeninį išganytoją ir simboliškai patepėme savo širdžių durų staktas krauju. Tai buvo mūsų kelionės pradžia.

PASCHOS NAKTIS

Tą naktį, po to, kai buvo paskerstas Paschos ėriukas ir jo kraujas pateptas ant jų namų durų staktų, izraelitai įėjo į savo namus ir uždarė duris. Dabar jie turėjo valgyti Paschos ėriuką, kai jis buvo iškeptas, ir visi buvo vieningi kaip šeima šiame užsiėmime. Jie iliustravo, kaip Evangelijos amžiaus naktį broliai yra suvienyti Dievo Avinėlio, ir, būdami po krauju, valgo avinėlį, prisiimdami jo aukos nuopelnus. Mums primenamas 133-iasis psalmė, kuri sako: „Žiūrėkite, , kaip gera ir malonu broliams gyventi kartu vienybėje!“ (Psalmė 133:1). Izraelis, savo šeimose, tą naktį susirinko šventoje, laimingoje, taikoje bendrystėje.

Svarbiausia šios ceremonijos dalis buvo kraujo pylimas ant namų durų staktų. Tai simbolizavo išgelbėjimą krauju, kuris yra visos krikščioniškos

gyvensenos pagrindas. Jėzus, kuris „savo kūnu ant kryžiaus paėmė mūsų nuodėmes“ (1 Petro 2:24), yra tas Velykų ėriukas, kurio kraujas buvo pralietas, kad mus išgelbėtų. (1 Petro 1:19). Jėzus buvo padarytas „nuodėme už mus, kurie nepažino nuodėmės, kad mes taptume Dievo teisumu Jame“. (2 Kor 5, 21). Kol Jėzus buvo žemėje, jis ypatingą dėmesį skyrė kenčiantiems, vargšams, akliems, luošiams ir raupsuotiesiems. Visi žmonės yra išpirkos naudos gavėjai, nepriklausomai nuo jų padėties gyvenime. Avinėlio kraujas leidžia mums susieti su Dievu ir vieniems su kitais. Jis yra vienybės centras.

BŪTINYBĖ SUSIRINKTI

Jėzus sakė: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten aš esu tarp jų.“ (Mato 18:20). Mus suburia Šventoji Dvasia, o Kristus yra mūsų susirinkimo priežastis. Tokie susirinkimai pasižymi šventumu. Šventoji Dvasia gali mus suburti tik prie Kristaus. Ji negali suburti prie vardo, įsakymo, sistemos ar asociacijos, bet tik prie pašlovinto Kristaus danguje. Tai yra „mažoji kaimenė“, kuri yra suburiama. Jėzus sakė: „Jei kas mane myli, tas laikysis mano žodžių“ (Luko 12:32; Jono 14:23). Mūsų meilės Jėzui ir Dievui įrodymas yra tai, kad darome tai, ką Jis mums įsako savo žodyje. Tie, kurie atsidavė Dievui ir seka Kristumi, neturėtų norėti daryti savo valios, kuri trukdo Dievo darbui mumyse.

Pirminės Paschos naktį, kai visos Izraelio šeimos susirinko savo namuose, jie susirinko aplink keptą ėriuką – ėriuką, kuris buvo apdorotas ugnimi. Išėjimo 12:8,9 nurodymas yra labai aiškus: „Tą naktį jie

valgys mėsą, keptą ugnimi, ir neraugintą duoną; ir valgys ją su kartiais žolėmis. Nevalgykite jo žalios, nei mirkytos vandenių, bet keptos ant ugnies; jo galvą su kojomis ir jo viduriais.“

Kepta ériena iliustruoja, kaip Jėzus, tikrasis Paschos érienas, pasidavė ugnies veikimui – „ugnies išbandymams“ per trejus su puse metų savo tarnystės. Tai buvo tokia svarbi iliustracijos dalis, kad Izraeliui buvo pasakyta nevalgyti jos žalios ar mirkytos vandenių.

RAUGINIMO PAŠALINIMAS

Nurodymai dėl Paschos ériuko valgymo taip pat taikomi ir mūsų dalyvavimui didesniame Paschos ériuke. Izraelitai turėjo jį valgyti su nerauginta duona. Raugas yra blogio ir nuodėmės simbolis. Dievo Žodyje jis niekada nenaudojamas kaip grynumo, šventumo ar gėrio simbolis. Šventė, kurią Izraelis turėjo švęsti kartu su Pascha, buvo vadinama Neraugintos duonos švente. Kaip Izraeliui buvo nurodyta Išėjimo 12:15: „Septynias dienas valgykite neraugintą duoną; jau pirmąją dieną pašalinkite raugą iš savo namų.“

Tai buvo skirta iliustruoti Izraelio atsiskyrimą nuo nuodėmės. Apaštalas Paulius mums sako: „Todėl išvalykite seną raugą“ (1 Kor 5, 7). Paulius nesako: „Pabandykite išvalyti seną raugą“. Jis yra tvirtai įsitikinęs ir sako: „Padarykite tai“. Mūsų kūnas gali trukdyti tokiam planui. Apaštalas tai pripažino, kai rašė: „Aš noriu daryti tai, kas teisinga, bet negaliu. Aš noriu daryti tai, kas gera, bet nedarau. Aš nenoriu daryti to, kas bloga, bet vis tiek darau. Bet jei darau

tai, ko nenoriu daryti, tai ne aš darau blogį, o nuodėmė, gyvenanti manyje. Taigi aš randu šį dėsni: nors noriu daryti gera, blogis yra su manimi“ (Romiečiams 7:19-21). Tačiau mes turime dėti visas pastangas, kad pašalintume nuodėmę ir blogį.

Izraelis turėjo tai daryti septynias dienas. Septyni reiškia pilnatvę. Krikščionis turi atsikratyti o blogio ir gyventi šventai. Dievas negali toleruoti blogio mintyse, žodžiuose ar veiksmuose. Kaip mums primena apaštalas Jonas, kalbėdamas apie Dievą: „Jei sakome, kad turime bendrystę su Juo, bet vaikštome tamsoje, mes meluojame ir nesielgiame pagal tiesą“ (1 Jono 1:6). Vėliau jis sakė: „Jei sakome, kad neturime nuodėmės, apgaudinėjame patys save, ir tiesa nėra mumyse“ (1 Jn 1, 8). Kūnas ir toliau reiškia save, bet Dievo pagalbos malonės dėka mes galime jį pažaboti. Jonas tęsia: „Jei išpažįstame savo nuodėmes, jis yra ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų neteisybių“ (1 Jn 1, 9).

Dažnai būname užklupti netikėtai ir galime pasakyti ar padaryti kažką neteisingo. Tokiais atvejais turime nedelsdami kreiptis į savo Gynėją, kaip primena Jonas: „Aš jums rašau tai, kad jūs nenusidėtumėte. O jei kas nusidės, turime Gynėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų“ (1 Jn 2, 1). Naujas protas, kuris yra ugdomas, siekia tobulumo. Tačiau atskiras krikščionis negali būti tobulas, kol negaus tobulos naujos kūno. Kaip sako Jonas: „Mes žinome, kad kas gimęs [sukurtas] iš Dievo, tas nenusideda“ (1 Jono 5:18). Jonas mums sako, kad tie, kurie yra sukurti iš Dievo, nenusideda

tyčia. Jie nesimpatizuoja nuodėmei. Jie išvalo seną raugą.

VALGYTI PASCHOS AVINĖLĮ

Izraelitai buvo išgelbėti ne valgydami neraugintą duoną, bet Paschos ėriuko krauju. Taip pat ir krikščionis nėra išgelbėtas praktiniu šventumu, bet Jėzaus krauju. Tačiau kas ir toliau daro blogį ir nusideda, praktiškai ar iš principo, tas neturės tikros bendrystės su Jėzumi ir nesidžiaugs jo išgelbėjimu. Tie, kurie gauna išpirkos naudą ir priklauso Dievo susirinkimui, turi būti šventi, bet jie turėtų pripažinti, kad jų išgelbėjimas yra malonės, o ne jų šventumo dėka.

KARČIOS ŽOLĖS

Paschos ėriukas turėjo būti valgomas su kartiais žolėmis. Jos simbolizuoja Viešpaties tautos kartias patirtis, susijusias su Jėzaus patirtimis, kurias simbolizuoja keptas ėriukas. „Jei mes kenčiame [su juo], mes ir karaliausime su juo“ (2 Timotiejui 2:12). „Mes turime per daugelį vargų įeiti į Dievo karalystę“ (Apostolų darbai 14:22). Apie Jėzų buvo pranašauta: „Jis buvo sužeistas dėl mūsų nusikaltimų, sumuštas dėl mūsų nuodėmių; mūsų ramybės bausmė buvo ant jo“ (Apaštalų darbai 14:22). Apie Jėzų buvo pranašauta: „Jis buvo sužeistas dėl mūsų nusikaltimų, sumuštas dėl mūsų kaltės, mūsų ramybės bausmė buvo ant jo, ir jo žaizdomis mes esame išgydyti“ (Izaijo 53:5). Mes nesame išgydyti savo šventumu.

Apostalas Paulius, kalbėdamas apie aukas palapinėje, mums sako: „Todėl ir Jėzus, kad

pašventintų tautą savo krauju, kentėjo už vartų (). Eikime tad pas jį už stovyklos ribų, nešdami jo panieką“ (Hebrajams 13:12,13). Taigi, mes turime valgyti keptą ėriuką su kartaus bandymų ir vargų prieskoniais.

Su Dievo pagalba mes galime nukryžiuoti savo kūną (Galatams 5:24). Kaip ir apaštalas Paulius, mes stengiamės drausminti savo kūnus (1 Korintiečiams 9:27). Tai turime daryti, kad galėtume išgirsti žodžius: „Gerai, geras ir ištikimas tarnas“ (Mato 25:21).

Kai Izraelis valgė ėriuką, jie buvo pasirengę kelionei. Jie buvo pasirengę palikti Egiptą. Jie niekada daugiau neturėjo bendrauti su egiptiečiais. Jie turėjo valgyti skubėdami, laikydami lazdas rankose. Visa tai vaizdavo, kaip mūsų gyvenimas turi būti charakterizuojamas mūsų ateities likimu kaip bendrų paveldėtojų su Kristumi jo ateities karalystėje. Lazda vaizdavo mūsų priklausomybę, mūsų pasitikėjimą Dievu kelionėje. Visa tai tapo įmanoma dėl Avinėlio kraujo. Kaip Dievas mus suvienijo per Kristų, taip pat jis ves mus mūsų kelionėje į pažadėtąją žemę, dangiškąją Kanaaną.

„MANO ATMINIMUI”

Pasaulyje įprasta minėti savo didžiųjų ir didvyrių gimtadienius, o jų mirties laikas ir aplinkybės, kaip taisyklė, yra gana pamirštami. Tikriausiai pagrindinė to priežastis yra ta, kad pasiekimai, dėl kurių jie yra didži, yra riboti jų gyvenimo laikotarpiu, o mirtis užbaigia jų karjerą. Tačiau Jėzaus atveju šis tvarkos dėsnius yra atvirkštinis. Tiesa, jo gimimą kasmet palankiai prisimena milijonai žmonių, tačiau jis

konkrečiai nurodė savo pasekėjams minėti jo mirtį. Jis nepaliko jokių nurodymų dėl savo gimimo šventimo.

Žinoma, buvo būtina, kad Jėzus gimtų pasaulyje kaip žmogus, kad taptų puolusios rasės Atpirkėju, bet būtent jo mirtis suteikė išpirkimą. Pagrindinis Mokytojo Pirmojo Atėjimo tikslas buvo pasiektas jo mirtimi. Jo gyvenimas buvo įkvepiantis; jo mokymai turėjo didelę įtaką žmonių elgesiui; jo stebuklai buvo palaima tiems, kurie jais pasinaudojo; jo pranašystės tiksliai numatė daugelį to amžiaus išskirtinių įvykių; tačiau jo misija žemėje būtų buvusi beveik beprasmė, jeigu ne jo mirtis. Visų kitų žmonių pasiekimai buvo nutraukti mirties, tačiau Mokytojo tarnystė per mirtį pasiekė didžiausią veiksmingumą.

Be abejo, tai yra priežastis, kodėl Dievas nori, kad jo tauta minėtų Jėzaus mirtį. Labai svarbu, kad mes visada prisimintume Jėzaus mirties būtinybę ir tai, kad tik dėl jos mes dabar turime privilegiją džiaugtis „gyvenimo viltimi per jį. Svarbu, kad mes, kaip Mokytojo pasekėjai, prisimintume jo mirtį, nes Šventasis Raštas kviečia mus mirti su juo. Kaip ir Jėzaus, taip ir krikščionių tarnystė yra sėkmingai užbaigta tik tada, kai jie ištikimai atliko savo aukos darbą, net iki mirties. Apreiškimo 2:10

SVARBŪS DIENOS

Paskutinės kelios Jėzaus žemiškojo gyvenimo dienos buvo svarbios. Nors jis suprato greitai vienas po kito vykstančių įvykių prasmę, jo mokiniai didžiąja dalimi nesugebėjo suvokti jų reikšmės. Izraelis buvo visiškai aklas tam faktui, kad Judėjoje tuo metu buvo kuriama svarbiausia visų amžių istorija. Būtent tomis

dramatiškomis dienomis Jėzus įjojo pro Jeruzalės miesto vartus, prisistatydamas Izraeliui kaip jų pranašautas Karalius ir Mesijas.

Po to jis išvarė pinigų keitėjus iš šventyklos. Jo mokiniai klausinėjo jo ant Alyvų kalno, domėdamiesi jo antrojo „atėjimo ir amžiaus pabaigos“ ženklais (Mato 24:2,3). Jis šventė Velykų vakarienę su savo mokiniais viršutiniame kambaryje. Judas susitarė išduoti jį į jo priešų piktas rankas. Buvo ta „“ kankinančioji scena Getsemanės sode; po to sekęs išdavystė; teismas prieš vyriausiąjį kunigą; Petro išsižadėjimas; teismas prieš Pilotą ir Erodą; plakimas; tyčiojimasis; ir galiausiai nukryžiuojimas. Tai buvo įvykiai, kurie pažymėjo paskutinęsias žmonijos kilniausio geradario dienas. Mokiniams jie reiškė, pirma, didelę viltį, tada sumišimą ir galiausiai kartu nusivylimą. Daugeliui žydų šie įvykiai buvo tik natūralios pasekmės klaidingų pastangų, kurias ėmėsi apsimetėlis, bandęs įsitvirtinti kaip Izraelio pažadėtasis Mesijas, ir kurį tinkamai nubaudė to meto „teisėti“ valdovai. Tik Jėzus suprato, kas vyksta, ir jo žinios padėjo jam išverti teismą ir užbaigti darbą, kurį jam buvo patikėjęs atlikti jo Dangiškasis Tėvas.

NEKENČIAMAS MOKYTOJAS

Jėzus niekada nebuvo populiarus tarp raštininkų ir fariziejų. Kai kurie iš jų buvo sužavėti jo elgesiu ir mokymais, bet kaip grupė jie nuo pat jo nesavanaudiškos tarnystės pradžios buvo priešiški jam ir niekada nepraleisdavo progos padaryti viską, ką galėjo, kad žmonės jam prieštarautų. Tačiau daugelis paprastų žmonių mąstė savarankiškai.

Jiems patiko malonūs Mokytojo žodžiai ir jie sutiko, kad „niekas niekada taip nekalbėjo kaip šis žmogus“. Jono 7:46

Dar įtikinamesni žydų visuomenei buvo daugybė stebuklų, kuriuos atliko Mokytojas. Šie geradarystės darbai sukėlė mąstymo procesą, kurį atspindi išgydyto aklio žodžiai. Jis užsiminė, kad nesupranta visko, kas susiję su didžiais palaiminimais, kuriuos gavo, bet žino, kad anksčiau buvo aklas, o dabar mato. (Jono 9:25). Daugelis kitų taip pat buvo akli, bet dabar ir jie galėjo matyti. Be to, buvo raupsuotieji, kurie buvo išgydyti; luošiai, kurie galėjo vaikščioti; daugelis, kurie buvo išlaisvinti iš piktųjų dvasių; ir mirusieji, kurie buvo prikeliami iš mirusiųjų.

Galbūt labai nedaugelis iš jų sugebėjo suprasti didžiąją dalį to, ko mokė Mokytojas, bet jie žinojo, kad jis juos palaimino, ir jų giminaičiai bei draugai tai žinojo. Todėl nemaža dalis Izraelio gyventojų buvo palankiai nusiteikę Jėzaus atžvilgiu ir nebuvo lengvai įtakojami raštininkų ir fariziejų, kad prisidėtų prie pastangų atimti jam gyvybę. Svarbiausia, jį saugojo jo Dangiškojo Tėvo apvaizda, kuri neleido jo priešams įgyvendinti savo piktų kėslų prieš jį, kol neatėjo laikas jo aukos įvykdymui.

MOKSLEIVIAI ĮSITIKINO

Tuo tarpu, kai Jėzus darė gera ir skelbė Karalystės Evangeliją, jo mokiniai vis labiau įsitikino jo padėtimi Dievo plane. Kai jis pirmą kartą pakvietė juos sekti juo, jie tikėjo, kad jis yra pažadėtasis Mesijas. Bet kai jie tapo jo stebuklų liudininkais, klausėsi jo pamokslų žmonėms ir sėdėjo prie jo kojų, giliau įsijautę į jo

maloningų žodžių dvasią ir gilumą, jų įsitikinimas tikriausiai sustiprėjo. Nėra nuostabu, kad Petras išreiškė norą mirti už savo Mokytoją.

Tačiau mokiniai buvo paprasti žmonės, dar neatsigimę iš Šventosios Dvasios, todėl jie nebuvo pasirengę tam, kad jų Mesijo, jų Viešpaties, tarnystė taip staiga baigsis. Net Jėzaus užuomina, kuri bent jau iš dalies galėjo juos įspėti apie tai, ko galima tikėtis, sukėlė Petro energingą protestą: „Dieve, neleisk to!“ (Mato 16:22). Jėzaus atsakymas Petrui šiuo atveju turėjo giluminę prasmę, kurią gali suvokti ir įvertinti tik Šventosios Dvasios gimdyti žmonės. Jis pasakė: „Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas praras savo gyvybę dėl manęs, tas ją suras.“ Mato 16:25

Kiek keista tai turėjo skambėti mokiniams! Tai vis dar skamba keistai tiems, kurie nebuvo įšventinti Šventąja Dvasia į Dangaus Tėvo išgelbėjimo plano paslaptis. Kaip kas nors galėtų išgelbėti savo gyvybę ją praradęs? Jėzus tai padarė praradęs arba atsisakęs savo žemiškojo gyvenimo aukojimu. Prisikeldamas jis buvo apdovanotas dieviškuoju gyvenimu. Jo auka buvo savanoriška, bet kartą savanoriškai sudaręs šią aukos sandorą, jos atsisakymas būtų reiškęs amžiną mirtį. Taigi jis išgelbėjo savo gyvybę ištikimai įvykdydamas savo auką iki mirties.

Praradęs savo gyvybę aukojimu, Jėzus taip pat suteikė išgelbėjimo galimybę visai Adomo giminei. Nėra nuostabu, kad tokia išskirtinai svarbi dieviškojo plano ypatybė, kuri taip skiriasi nuo puolusios žmogiškosios išminties kelio, turėtų būti paminėta

Dievo tautoje! Praktiniai ir įkvepiantys Mokytojo mirties aspektai savaime yra pakankamas pagrindas šiam įvykiui paminėti. Šiuo atžvilgiu jo mirtis buvo praktinis dieviškosios meilės principo įgyvendinimas, iliustracija to, ką meilė turėtų ir darys mūsų gyvenimuose, jei, kaip Jėzus, mes vadovausimės ja. Jei norime būti tokie kaip jis, mes taip pat turime paaukoti savo gyvybes, motyvuoti ta pačia meile, kuri paskatino jį paaukoti savo gyvybę už kitus. Tačiau mes niekada neturėtume pamiršti svarbesnio Mokytojo mirties kaip žmogaus Atpirkėjo išpirkos aspekto.

PRIPAŽINTAS KARALIUMI

Vėliau, kai Šventoji Dvasia nusileido ant laukiančių mokinių per Sekmines, jie suprato tai, ko iki tol visiškai nesugebėjo suvokti. Bet nors jie ir nesuprato visko, ką Mokytojas jiems sakė, jie toliau sekė juo. Paklusdami jo nurodymams, jie susisieکė su vienu iš jo draugų, gavo jauniklį asilą, ir Jėzus ant jo triumfuodamas įjojo į Jeruzalės miestą kaip Izraelio karalius.

Mokiniai tikėjo, kad Jėzus yra Izraelio karalius, ir jie tikėjosi, kad tinkamu laiku toks jo prisistatymas bus būtinas. Klausimas, kurį jų Mokytojo kalbos apie mirtį sukėlė jų protuose, dabar, bent jau laikinai, bus pamirštas. Taip ir turėjo būti. Jėzus buvo karalius, ir atėjo laikas, kad žmonės tai sužinotų ir turėtų progą jį kaip tokį pasveikinti. Dabar jis suteikė jiems šią progą, ir jie pasinaudojo ja. Mokiniai tikriausiai manė, kad Mesijo karalystė dabar yra visai arti!

Tada Jėzus nuėjo į šventyklą, išgydė ten rastus ligonius ir išvarė pinigų keitėjus. Tai puikiai derėjo su jo karališku įžengimu į miestą. Mokiniai dar labiau pakilo dvasiškai. Jie parodė savo „“ entuziazmą, atkreipdami Jėzaus dėmesį į gražius akmenis, iš kurių buvo pastatyta šventykla. Jie galbūt įsivaizdavo, kad Izraelio naujasis valdovas netrukus užims šį didingą pastatą. Tačiau jų entuziazmą greitai numalšino Jėzus, kuris pažymėjo, kad ateis laikas, kai šioje šlovingoje šventykloje neliks nė vieno akmenis ant kito. Mato 24:2

Koks tai turėjo būti šokas! Tačiau akivaizdu, kad tai padėjo mokiniams suprasti, jog jie dar turi daug ko pasimokyti apie savo Mesiją ir Mesijo karalystės planus, nes vėliau matome juos su Jėzumi ant Alyvų kalno, kur jie klausinėja jo apie jo sugrįžimo ir antrojo atėjimo laiką bei įrodymus ir jo karalystės įkūrimą.

Jie neturėjo aiškos nuomonės apie tai, ką iš tikrųjų reiškė jų klausimai, bet bent jau iš Jėzaus pastabų jie suprato, kad karalystė nėra tokia arti, kaip jie manė. Galbūt dabar jie prisiminė kitas jo anksčiau pasakytas mintis, pavyzdžiui, palyginimą apie kilmingąjį, kuris išvyko į tolimą šalį gauti karalystę ir po to sugrįžo. Bet kokiu atveju, jie norėjo sužinoti daugiau apie tai, apie ką suprato žiną labai mažai.

Todėl jie paklausė Jėzaus: „Pasakyk mums, kada tai įvyks? Ir koks bus tavo atėjimo [graikų kalba „parousia“ – „buvimas“] ir pasaulio pabaigos [graikų kalba „aion“ – „amžius“] ženklas? (Mato 24:3). Iš šių klausimų akivaizdu, kad mokiniai bent jau miglotai jautė, kad Jėzus gali kurį laiką būti atskirtas nuo jų, bet vėliau sugrįš įkurti savo karalystę.

Ilgas Mokytojo atsakymas į jų klausimą yra nuostabi pranašystė, susijusi ne tik su amžiaus pabaiga, bet ir su bendromis sąlygomis per visą amžių, pradedant žydų valstybės žlugimu. Tačiau nėra pagrindo manyti, kad tai apšvietė mokinius ir juos paruošė įvykiams, kurie buvo tiesiogiai priešais juos ir jų Mokytoją. Ne todėl, kad jie nenorėjo žinoti ar nesistengė sužinoti. Tai buvo tiesiog natūralaus žmogaus nesugebėjimas suprasti Dievo Dvasios dalykų. 1 Korintiečiams 2:10-14

VIRŠUTINĖ SALĖ

Mokiniai buvo labai susirūpinę. Kai jie susirinko viršutiniame kambaryje, kuris buvo iš anksto paruoštas jų Velykų šventei, atrodė, tarsi pats oras būtų prisotintas artėjančios tragedijos nuojauta. Jėzus pranešė, kad vienas iš jų ketina jį išduoti. Tada pasigirdo prašomasis, gailestingas klausimas: „Mokytojau, ar tai aš?“ (Mato 26:25). Šiame kontekste matyti Mokytojo kilnus orumas. Jis, žinoma, žinojo, kad Judas yra išdavikas, tačiau jis nesikarščiavo prieš jį, o vietoj to vis dar kreipėsi į jį kaip į „draugą“ [graikiškai „bendradarbį“]. Mato 26:50

Mokiniai turėjo daug ko pasimokyti apie tikrąją Mokytojo dvasią ir požiūrį. Jų požiūris buvo visiškai žmogiškas ir daugiausia susijęs su savanaudiškumu. Jie džiaugėsi galvodami apie šlovę, kuri jiems teks, kai jie bus susiję su Jėzumi jo karalystėje. Jie apie tai galvojo tame viršutiniame kambaryje ir ginčijosi tarpusavyje, kuris iš jų bus didžiausias. Tai suteikė Jėzui dar vieną progą parodyti savo nuolankumą ir didelę aistrą tarnauti. Jis nuplovė jiems kojas ir

paiškinu, kad tas, kuris bus didžiausias tarp jų, bus visų tarnas.

Tada buvo tas keistas klausimas apie kardų turėjimą. Jėzus norėjo žinoti, kiek jų turi jo mokiniai. Įsitikinęs, kad kompanijoje yra du kardai, Jėzus paaiškino, kad jų pakanka (Lk 22, 38). Galbūt tuo metu Jėzaus mokiniams šis klausimas nebuvo toks keistas, kaip mums dabar. Mes išmokome jį laikyti taikos princu ir pacifistu. Ir iš tiesų jis toks buvo, nes vėliau paaiškėjo, kad jis neleis naudoti tų kardų savo gynybai.

Tada kodėl jis klausė savo mokinių apie kardų turėjimą? Dabar mes žinome, kad jis planavo parodyti savo nesipriešinimą areštui. Petras turėjo vieną iš dviejų kardų ir vėliau bandė jį panaudoti, kad sutrukdytų savo Mokytojo areštą. Tai suteikė Jėzui puikią progą įrodyti, kad jis savanoriškai atiduoda save nukryžiuvimui. Be to, išgydydamas vyriausiojo kunigo tarną, kuriam Petras netyčia nuplovė ausį, Jėzus parodė, kad nenori, jog kas nors kentėtų dėl jo, nors jis pats buvo pasiryžęs kentėti ir mirti už visą žmoniją.

DUONA IR TAURĖ

Jėzus ir jo mokiniai buvo viršutiniame kambaryje, kad valgytų Paschos vakarienę keturioliktą Izraelio pirmojo mėnesio, Nisano, dieną. Tai buvo kasmetinė to įsimintino nakties Egipte, kai pirmosios Paschos avinėlio kraujas buvo pabarstytas ant namų durų staktų ir slenksčių, o izraelitai saugiai valgė Paschos vakarienę, o Egipto pirmagimiai mirė, minėjimas. Išėjimo 12:1-14

Dievas norėjo, kad jo tauta prisimintų didį išgelbėjimą, kuris buvo įvykdytas per pirmąją Paschą, todėl jis įsakė izraelitams kasmet ją minėti. Tačiau dar svarbiau nei pamokanti pamoka Izraeliui, ta Paschos avinėliu buvo pranašaujama daug svarbesnė „Dievo Avinėlio“ auka, kuris nuims pasaulio nuodėmes (Jono 1:29). Jėzus buvo tas Avinėlis, ir su savo mokiniais paskutinį kartą paminėjo tipinio Paschos avinėlio, kurio realybe jis turėjo tapti, auką.

Būtent šios Paschos šventės pabaigoje Jėzus įvedė naują apeigą savo pasekėjams. Jis paaiškino, kad duona simbolizuoja jo sudaužytą kūną, o vynuogių vaisiai – jo pralietą kraują. Tada jis paprašė savo mokinių juos valgyti, paaiškindamas, kad jei jie tai darys ir toliau, jie parodys jo mirtį. (1 Korintiečiams 11:23-26). Mokytojas įvedė paprastą apeigą – tik gėrimą iš taurės ir kartu laužomą ir valgoma neraugintą duoną. Tai nebuvo skirtas kaip naujos formos Paschos vakarienės tęsinys, bet kaip tikrojo Paschos ériuko, Jėzaus, pasaulio Gelbėtojo, aukos atminimas.

Abejotina, ar tuo metu mokiniai labai gerai suprato, ką Jėzus jiems sakė apie duoną ir taurę. Tuomet jie nesuvokė, kad Jėzus turėjo mirti, kad jie galėtų turėti gyvenimą ir mėgautis privilegija kartu su juo viešpatauti. Jie nesuprato, kad jo karalystė negalės suteikti Dievo pažadėtų palaiminimų, jei nebus rasta būdas panaikinti mirties nuosprendį, kuris visą žmoniją siuntė į kapą.

Jie dar labiau nežinojo, kad jei jie norėtų gyventi ir karaliauti su Kristumi, jiems reikėtų kentėti ir mirti su juo. Tačiau duona ir vynas simbolizavo dar vieną

privilegiją, kurią turėjo visi tikri Kristaus pasekėjai. Mes gauname gyvenimo palaiminimus, kuriuos mums suteikia jo sudaužytas kūnas ir pralietas kraujas, ir taip pat turime privilegiją sekti jo aukos ir tarnystės pėdomis. Kokia palaiminta yra mūsų bendrystė ar bendravimas. 1 Korintiečiams 10:16,17

JIE GĖRĖ HIMNĄ IR IŠĖJO

Pasakojimas rodo, kad po to, kai Jėzus įsteigė savo mirties atminimą, jie iš karto paliko viršutinį kambarį ir nuėjo į Getsemanę. Mokytojo širdis buvo pernelyg pilna, o mokiniai pernelyg pavargę, kad galėtų likti tolesnėms diskusijoms. Jie šiek tiek šnekėjosi, lėtai eidami iš miesto į sodą. Tuomet Petras patvirtino savo pasiryžimą mirti už savo Mokytoją ir pasakė, kad tai padarys net jei visi kiti jį paliktų. Petras tai sakė iš visos širdies, kaip parodė vėliau savo gyvenimu.

Įėjęs į Getsemanės sodą, Jėzus pakvietė Petrą, Jokūbą ir Joną ateiti ir budėti su juo. Jis manė, kad jie galbūt norės melstis su juo, bet jie negalėjo. Jis nuėjo toliau, kad galėtų melstis. „Jei įmanoma, tešis taurė mane aplenkia“, – taip jis maldavo Tėvą, – „tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip Tu nori“. (Mato 26:39). Neturėtume manyti, kad Jėzus bent akimirkai pagalvojo apie norą sulaužyti savo aukos sandorą. Jis žinojo, kad Tėvo valia buvo, kad jis mirtų, ir buvo pasiryžęs įvykdyti tą valią.

Galbūt Mokytojas iki tol nesuvokė, kad jo mirtis bus tokia gėdinga, kad jis bus apkaltintas šventvagyste ir išdavyste. Tam, kuris darė tik gera, kuris kiekviena savo mintimi, žodžiu ir veiksnu garbino savo Dangiskąjį Tėvą, tai buvo skaudūs kaltinimai. Jis

džiaugėsi galėdamas mirti kaip pasaulio Atpirkėjas, bet ar buvo Tėvo valia, kad jis taip pat kentėtų kitais būdais? Taip buvo, ir, būdamas tuo įsitikinęs, Jėzus buvo ramus ir patenkintas.

Mums sakoma, kad Jėzus buvo susirūpinęs ir buvo išklausytas dėl savo atsidavimo (Hebrajams 5:7). Neturėtume manyti, kad jis bijojo mirties. Bet reiktų prisiminti (), kad Mokytojas rizikavo savo pačiu egzistavimu, kai sudarė aukos sandorą su savo Tėvu (Psalmių 50:5). Jei jis nebūtų buvęs ištikimas, jam nebūtų buvę prisikėlimo. Todėl Jis nerimavo dėl amžinos mirties, ir dėl to, be abejo, buvo paguostas, nes buvo užtikrintas, kad jo Tėvas vis dar yra „patenkintas“ juo (Mato 3:17; Jono 12:27, 32). Palaimintas šiuo užtikrinimu, Jėzus po to susitaikė su visa negarbė ir gėda, kurios buvo taip nepelnytai užkrautos ant jo.

Kalbant apie žmogiškąją pagalbą, Mokytojas jos turėjo labai mažai per paskutines savo žemiškojo gyvenimo valandas. Tai buvo ne dėl to, kad jo mokiniai buvo nesupratingi. Petras, Jokūbas ir Jonas atrodė esą artimiausi jam, o Petras tikrai įrodė savo norą padėti. Tačiau šie natūraliai mąstantys vyrai buvo visiškai nepajėgūs suprasti išbandymų, kuriuos patyrė jų Mokytojas. Tačiau ten, kur žmogaus jėgos nepakako, Dangiškasis Tėvas palaikė ir guodė. Jėzus buvo toks įsitikinęs, kad jo Tėvas visada yra šalia ir pasiruošęs padėti, kad Petrai pasakė, jog jei jis to norėtų, galėtų paprašyti dvylikos angelų legionų apsaugos, ir jo prašymas būtų išklausytas. Mato 26:53

DIEVO SŪNUS

Išėję iš Getsemanės, Jėzus ir mokiniai susitiko minios, kuri buvo išėjusi iš miesto, kad suimtų jį, kuris buvo lemtas tapti Karaliu Karaliumi. Mokytojas savanoriškai pasidavė, minios lyderiams pasakydamas, kad jis yra tas, kurio jie ieško. Buvo išdavikiškas Judo bučinytis, drąsus, bet neapgalvotas Petro bandymas išgelbėti Mokytoją iš priešų rankų, ir tada jis buvo skubiai nuvestas į teismo salę, kur jį apklausė vyriausiasis kunigas.

Vyriausiasis kunigas Kajafas paklausė Jėzaus: „Ar tu esi Kristus, Palaimintojo Sūnus?“ (Mato 26:57, 63; Morkaus 14:61). Jėzus atsakė: „Tu pats tai pasakei“, žinodamas, kad šis atsakymas vyriausiojo kunigo akyse jam užtrauks mirties bausmę (Mato 26:64). Nuo pat savo tarnystės pradžios Mokytojas buvo išbandomas dėl to, ar jis yra Dievo Sūnus. Šėtonas jam pasakė: „Jei tu esi Dievo Sūnus, nusileisk“ nuo šventyklos stogo (Mato 4:5,6). Jėzus žinojo, kad yra Dievo Sūnus. Jam nebuvo jokio klausimo, kurį reikėtų išspręsti tokiu įspūdingu būdu, kaip siūlė Šėtonas. Kai jis buvo pakrikštytas, jam buvo suteiktas jo Sūnystės patvirtinimas, kai buvo išgirstas Dievo balsas, sakantis: „Šis yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosiu.“ (Mato 3:17).

Keletą mėnesių prieš tai, kai vyriausiasis kunigas vėl iškėlė šį klausimą tą lemtingą paskutinę Mokytojo žemiškojo tarnavimo naktį, jis buvo gavęs panašų patvirtinimą apie savo Sūnaus statusą. Tai įvyko ant Transfigūracijos kalno, kai vėl pasigirdo širdį džiuginantys žodžiai: „Tai yra mano mylimasis Sūnus,

kuriuo aš gėriuosi; klausykite jo.“ (Mato 17:5). Dangiškasis Tėvas turi nuostabių būdų, kaip parengti savo tautą išbandymams, ir kokią stiprybę šis naujas patvirtinimas turėjo suteikti Jėzui, kai vėliau jis stovėjo prieš tą pavydų ir šališką vyriausiąjį kunigą, kuris paklausė, ar jis yra Dievo Sūnus. Jėzaus mintyse nebuvo jokių abejonių dėl jo Sūnaus statuso, ir žinodamas, koks bus rezultatas, jis patvirtino tiesą. Nėra lengva tvirtai laikytis tiesos, kai tai reiškia mirtį, bet Jėzus tai padarė ir tuo mums paliko pavyzdį, kad turėtume eiti jo pėdomis.

JĖZUS KARALIUS

Galiausiai Mokytojas buvo atvestas prieš Pilotą. Kaip Cezario atstovas, Pilotas nebuvo suinteresuotas religiniais kaltinimais, kuriuos žydai pateikė Jėzui. Jie tai labai gerai žinojo, todėl jam jie apkaltino Mokytoją, kad jis tvirtino esąs karalius. Jei tai būtų tiesa, Pilotui tai reikštų, kad Jėzus yra potencialus Cezario konkurentas, ir dėl to turėtų būti nubaustas mirtimi.

Religiniai prietarai užtemdo žmonėms akis ir trukdo jiems teisingai įvertinti kitų dorybes ir nuodėmes. Pilotas neturėjo religinių prietarų prieš Mokytoją, todėl, išnagrinėjęs bylą, nustatė, kad jam pareikšti kaltinimai neturi jokio pagrindo. Jo nuomone, net jei Jėzus ir tvirtino esąs karalius, tai buvo tik religinė sąvoka, kuri jokių realių požiūriu nedarė jo pretendentu į Romos sostą. Todėl Pilotas norėjo išlaisvinti Mokytoją, bet piktas, prietarų apakintas minios jam to neleido padaryti.

Jėzus Pilatui pripažino, kad žydai buvo teisūs sakydami, jog jis yra karalius. „Šiam tikslui aš gimiau

ir šiam tikslui atėjau į pasaulį“, – taip jis atsakė Romos atstovui, kai jam buvo užduotas šis klausimas. (Jono 18:37). Ir koks karalius! Jis turėjo trejus su puse metų, kad surinktų tuos, kurie būtų pasiryžę kovoti už jį, bet jis nepadarė jokių pastangų sukurti armiją. Jėzus netgi savo ištikimam tarnui Petruui neleido naudoti kardo savo gynybai. Vietoj to, šis karalių karalius savanoriškai mirė už savo būsimus pavaldinius. Nenuostabu, kad tokia mirtis turėtų būti paminėta! Jie karūnuoja šį meilės karalių erškėčių vainiku. Jie spjauto ant jo ir tyčiojasi iš jo. Jie priverčia jį nešti savo kryžių ir galiausiai prikla jį prie jo mirti. Virš jo galvos, pagal Piloto „ “ nurodymą, jie pakabina užrašą: „Tai yra žydų karalius“. (Luko 23:38). Pilotas norėjo, kad pasaulis žinotų, jog šis išskirtinis žmogus miršta, nes žydai jo nekentė ir atmetė jį kaip savo karalių. Tačiau Jėzaus požiūriu jis mirė kaip pasaulio Gelbėtojas. Jam aplinkybės, kurios lėmė jo mirtį, buvo nesvarbios.

Kai jis kabėjo ant kryžiaus, šalia stovintys žmonės šaukė: „Jei esi Dievo Sūnus, nulipk nuo kryžiaus“ (Mato 27:40). (Mato 27:40). Tai buvo tas pats iššūkis, kurį daugiau nei prieš trejus metus Meistrui metė Šėtonas. Tada jis atsisakė daryti ką nors, kad kitiems įrodytų, jog jis tikrai yra Dievo Sūnus, ir dabar, kabėdamas ant kryžiaus, jis taip pat nepasidavė pagundai tai padaryti. Nebuvo jokios priežasties tai daryti, kaip ir nebuvo priežasties leisti Petruui ginti jį kardu.

Vyriausi kunigai ir raštininkai tyčiojosi tarpusavyje: „Kitų jis išgelbėjo, o pats negali išgelbėti savęs“ (Mato 27:41, 42). Ach, kaip mažai jie suprato, kad

Mokytojas, atsisakydamas išgelbėti save, suteikė išgelbėjimą jiems ir visoms žemės šeimoms! Tai yra didžiulė pamoka, kurią turi išmokti visi, kurie nori įgyti amžinąjį gyvenimą. Štai kodėl Jėzus nori, kad mes minėtume jo mirtį. Mums svarbu, kad mums būtų priminta mūsų išgelbėjimo šaltinis, kad galėtume likti nuolankūs prieš Dievą ir suvokti visą savo poreikį – poreikį, kuris yra patenkinamas per jo mirtį.

Kad Jėzus galėtų visiškai užimti nusidėjėlio vietą, buvo būtina, kad Dangiškasis Tėvas akimirksniu atimtų iš jo savo palankumą. Tuomet Mokytojas sušuko: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ (Morkaus 15:34). Bet kai jis pagaliau mirė, tai buvo su visišku pasitikėjimu: „Į Tavo rankas atiduodu savo dvasią“ – tai buvo jo paskutiniai žodžiai, ir jo žemiškasis tarnavimas buvo baigtas – triumfuojančiai užbaigtas mirtimi. (Luko 23:46). Kaip Mokytojo pasekėjai ir Kristaus kūno nariai, mes taip pat turime privilegiją aukotis (Romiečiams 12:1). Ir kai minime jo mirtį, mes taip pat dar kartą patvirtiname savo pasiryžimą ištikimai sekti jo pėdomis.

Daugelis, įskaitant ir save krikščionimis vadinančius žmones, nesuvokia, kad Kristaus kančia tęsiasi jo pasekėjų kasdienėse aukojimuose, nes jie yra „pasodinti kartu su juo jo mirties panašumu“ (Romiečiams 6:5). Bet taip Dievo planas veikė per Evangelijos amžių.

Kiekvienais metais, mūsų Viešpaties mirties atminimo dieną, po saulėlydžio, daugelis Viešpaties žmonių visame pasaulyje susirinks savo vietovėse ir iš naujo prisimins nuostabią Dievo meilės dovaną, Jėzų, „inį Avinėlj, paskerstą nuo pasaulio sutvėrimo“

(Apreiškimo 13:8). (Apreiškimo 13:8). Tuo pačiu metu jie vėl pašvęs savo gyvenimus, kad ištikimiau sektų Atpirkėjo pėdomis, džiaugdamiesi aukos ir tarnystės privilegija, kad galėtų gyventi ir karaliauti su Juo. Romiečiams 6:5,8; 8:17

JŲ IŠVADAVIMAS IR MŪSŲ

Nebuvo radijo ar televizijos tinklų, kurie transliuotų naujienas, nebuvo laikraščių ar elektroninės žiniasklaidos, kurie skelbtų tragišką faktą apie tai, kas vyko tą vakarą, keturioliką Nisaną, daugiau nei pusantro tūkstantmečio prieš Kristaus pirmąjį atėjimą – tą naktį Egipte, kai mirė kiekvienos egiptiečių šeimos pirmagimis. Be to, vargu ar tokių naujienų skleidimas būtų turėjęs kokią nors vertę, nes kiekviena šeima šalyje buvo taip užsiėmusi savo sielvartu, kad abejotina, ar būtų buvę skirta daug dėmesio kitų nelaimėi. Mirties angelas neatsižvelgė į asmenis, nes tą naktį prieš tiek daug amžių žuvo tiek faraono pirmagimis, tiek ir vargingiausias egiptietis šalyje.

Tai sena istorija, bet jos reikšmė Dievo tautai kasmet tampa vis svarbesnė. Mums rūpi ne tiek tai, kad mirė Egipto pirmagimiai, kiek tai, kad Izraelio pirmagimiai buvo išgelbėti nuo pražūtingos rankos, kuri tą lemtingą naktį nuslinko per šalį. Jiems tai buvo išgelbėjimo naktis – pirmagimių išgelbėjimas nuo mirties ir visos Izraelio tautos išgelbėjimas iš Egipto vergijos kitą dieną.

Taigi, kaip ir kiekvienais metais, balandžio keturioliką dieną Viešpaties tauta visoje žemėje ypatingu būdu prisimena savo išgelbėjimo viltį kaip antitypinę

„pirmagimių bažnyčia” ir džiaugiasi perspektyva, kad pasaulis bus išgelbėtas iš vergijos nuodėmei ir mirčiai, prasidėsiančios tą šlovingą naujosios karalystės dieną. Hebrajams 12:23

VELYKŲ AVINĖLIS

Tai yra minties fonas, padedantis pabrėžti Viešpaties Atminimo vakarienės reikšmę tiems, kurie džiaugiasi dabartine tiesa. Visi prisimename jaudinantį pasakojimą apie tai, kaip Izraelio pirmagimiai buvo išgelbėti tą pirmąją Paschos naktį. Taip atsitiko todėl, kad jie pakluso Dievo nurodymams, perduotiems jiems per Mozę, – nurodymams, kuriuose buvo reikalaujama pralieti Paschos ėriuko kraują. Kiekviena hebrajų šeima turėjo parodyti savo tikėjimą į tą kraują gelbstinčią galią, patepdama juo savo namų durų staktas ir viršutines durų lentas. Visos šeimos, kurios to nepadarė, kentėjo kartu su egiptiečiais.

Dabar, žinoma, mes žinome, kad to tipinio Paschos ėriuko kraujas neturėjo jokios išgelbėjimo galios, bet Viešpats tiesiog pateikė pavyzdį apie nuostabų išgelbėjimą per savo mylimo Sūnaus auką. Turėdami tai omenyje, kaip jaudinantys yra Jono Krikštytojo žodžiai apie Jėzų: „Štai Dievo Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmes“ (Jn 1, 29). (Jono 1:29). Mirties geluonis pradėjo niokoti žmoniją Edeno sode, ir vienintelis būdas pašalinti šį niokojimą buvo kraujo praliejimas – ne avinėlio, ne jaučių ar ožių kraujas, bet brangus Jėzaus kraujas, kuris tapo tobulas pakaitalas už prarastą tėvo Adomo gyvybę. Hebrajams 9:11,12

MŪSŲ VIEŠPATIES ATMINIMAS

Daugiau nei trejus metus po to, kai Jonas jį pavadino „Dievo Avinėliu“, Jėzus dirbo ir tarnavo, atiduodamas savo gyvybę už žmones. Ir dabar atėjo laikas, kai jo auka turėjo būti užbaigta, kai jis turėjo būti nužudytas kaip tikrasis Paschos Avinėlis, auka, kuri buvo būtina, kad būtų išgelbėta tiek bažnyčia, tiek pasaulis. Taigi jis susitarė susitikti su savo mokiniams „viršutiniame kambaryje“, kad ten paskutinį kartą kartu su jais dalyvautų kasmetinėje „ “ šventėje, kuri priminė pirminės Paschos nakties Egipte aplinkybes. Mato 26:17-20

Baigęs tai, Jėzus paėmė duonos ir vynuogių vaisių ir įvedė naują įsakymą – vieną iš dviejų, kurie yra privalomi jo pasekėjams, kitas yra krikštas vandeniui, bet abu yra tik simboliai. Jis davė duonos savo mokiniams ir pakvietė juos ją valgyti, paaiškindamas, kad ji simbolizuoja jo kūną. Taip pat ir taurę, paaiškindamas, kad ji simbolizuoja jo kraują ir kad jo kraujas bus pralietas už juos. Mato 26:26-28

Tai nebuvo skirta tapti nauja Paschos forma. Jėzaus ir jo pasekėjų nuomone, kasmetinė Paschos šventė tą naktį baigėsi. Tai buvo tik simbolis, arba šešėlis, kuris nurodė į Jėzų ir jo kraujo praliejimą, o dabar, kai jis atėjo ir buvo pasmerktas mirčiai už pasaulio nuodėmes, nebuvo prasmės tęsti Paschos apeigas. Jėzus savo mokiniams įsakė tai daryti kaip jo mirties minėjimą, kad jo pasekėjai nepamirštų, ką tai reiškia jiems, ir kokią dalį jie turės su juo kaip „pirmagimio bažnyčia“.

Kai mes galvojame apie Jėzaus pralietą kraują ir jo sudaužytą kūną, kuriuos simbolizuoja „duona“ ir „taurė“, tai padeda mums suvokti palaimingą faktą,

kad jis atidavė savo gyvybę už mus – kad jis išliejo savo sielą iki mirties. Kaip mes turėtume būti dėkingi už tai! Iš tiesų, viena mintis, kurią turėtume stengtis turėti galvoje kasmetinėje Atminimo šventėje ir visada, yra dėkingumas – dėkingumas už Dievo meilę, atidavusį savo Sūnų mirti už mus, ir dėkingumas už Jėzaus ištikimybę, atidavusį savo gyvybę kaip mūsų Atpirkėjas.

Vienintelis būdas parodyti savo dėkingumą už bet kokią dovaną yra ją priimti ir ja naudotis; ir taip turėtume elgtis su Dievo dovana. Turėtume priimti Jėzų ir pasinaudoti jo paaukotos gyvybės nuopelnais, kaip numatyta dieviškajame plane. Visiškas Jėzaus priėmimas, išreikštas dalyvavimu Atminimo simboliuose, reiškia visišką mūsų valios atidavimą jo valiai, jo priėmimą kaip mūsų Galvos. Tada sužinome, kad jo valia mums yra paaukoti savo gyvybes, kaip jis paaukojo savąją.

KOMUNIJĄ

Laikydamasis šios minties, apaštalas Paulius aiškina, kad mūsų dalyvavimas duonos ir taurės dalijimosi apeigose reiškia bendrą bendrystę ir dalyvavimą, komunią Kristaus aukojimo darbe. Tai rimta mintis, tačiau ji turėtų įkvėpti mus dideliu uolumu tarnauti Viešpačiui, nes būtent šiuo pagrindu mes turėsime privilegiją gyventi ir karaliauti su juo. Romiečiams 8:17,18

Kai šiais metais dalysimės Atminimo simboliais, turėkime galvoje šias mintis. Pagalvokime apie didį išgelbėjimą, kurį jis reiškia mums ir visai žmonijai, kaip tai buvo pranašauta Izraelio patirtimi Egipte.

Džiaukimės apsauga, kurią mums suteikia kraujas kaip pirmagimių klasės nariams, ir dalimi, kurią turėsime su Jėzumi išgelbėdami visą žmoniją nuo nuodėmės ir mirties tą didžią dieną, kuri ateis po Paschos nakties – Evangelijos amžiuje. Kokia palaiminta perspektyva!

Kai galvojame apie kančias, kurias Jėzus patyrė, kad išpirktų šį išgelbėjimą – didžiulį nusidėjėlių prieštaravimą, kuris buvo sukrautas ant jo, tyčiojimąsi, plakimą, žiaurumą ant kryžiaus – tegul mūsų širdys atsako ryžtingesniu pasiryžimu būti ištikimiems jam, kad ir kokia būtų kaina. Būtina, kaip skelbia Raštai, „kaip akmuo“ nusiteikti sekti jo aukos ir kančios pėdomis net iki mirties, žinant, kad Viešpats padės mums kiekvieną kartą, kai to reikės. Izaijo 50:7

Visi turėtume gyventi kiekvieną dieną taip, tarsi ji būtų paskutinė. Jei tai darysime, kaip Dievo šventieji stengsimės įvykdyti savo pašventimo įžadus, aukodami „“ kūną ir jo interesus, nukreipdami savo jausmus į tai, kas aukštybėse.

Tegul kasmetinė Atminimo vakarienė mus priartina prie Viešpaties labiau nei bet kada anksčiau ir padeda mums labiau vertinti tai, ką Jo kraujas reiškia mums ir ką jis dar reikš visai žmonijai.